ΕΤΟΣ Θ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 Νοεμβρίου 1895 Ἀριθ. 418

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπό 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ θέλγητρα τοῦ χειμῶνος.—Ἀνθρώπινον ἀνάστημα ὑπὸ κ. (Ἑλένης Γεωργιάδου) —Ἡ οἰκία τοῦ Loti (ὑπὸ κ. Μαρίας Δυμόν).—Ἐπιστολὴ Dupanloup περὶ ἀνατροφῆς κορασίων (ὑπὸ δος Μερόπης Μαρίνου).—Ἓν εἰκοσαήμερον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ.—Ἡ τέχνη τοῦ νὰ μὴ γηράσκῃ τις (ὑπὸ A. Bué).—Ὁ κυνηγὸς ποίημα (ὑπὸ δος Παναγιώτας Μούρδη).—Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου.—Εἰδοποιήσεις —Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΘΕΛΓΗΤΡΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Οἱ ποιηταὶ ἔψαλαν πολὺ τὴν ἄνοιξιν καὶ ἐλάχιστα τὸν χειμῶνα. Ὁ βωμὸς ἐκείνης ἀριθμεῖ πάντοτε λατρευτὰς φανατικούς, ὑμνητὰς περιπαθεῖς, εἰς τάγματα, εἰς λεγεῶνας ὅλας, καὶ ἡ αἰωνιότης ἀντήχεῖ ἐξ ὕμνων καὶ ἀσμάτων, τονισθέντων εἰς πᾶσαν μουσικὴν καὶ γλῶσσαν εἰς τιμὴν τῆς ἀνοίξεως.

Ὁ χειμὼν εἶναι δι' ὅλους ὁ λευκόθριξ γέρων, ὁ παγερὸς θάνατος, ἐνῷ ἡ ἄνοιξις εἶναι ἡ νεότης, τὸ σφρῖγος, ἡ ζωή. Καὶ ὅμως, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἀφήσωμεν τοὺς ποιητὰς νὰ πετοῦν εἰς τὰ ῥόδινα τῆς ἀνοίξεως νέφη καὶ νὰ ψυχολογήσωμεν σοβαρώτερον, ἀπαθέστερον ἐπὶ τοῦ χειμῶνος, θέλομεν πεισθῇ ὅτι μόνον τὸν χειμῶνα ζῶμεν πραγματικῶς, ἐὰν ζωὴ εἶναι ἡ δρᾶσις, ἡ ἐργασία, ἡ μελέτη, ἡ κίνησις, ἐὰν τὴν ζωὴν ἀντλῶμεν ἐκ τῆς ἀπὸ κοινοῦ δραστικῆς ἐνεργείας τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος.

Μὲ τὴν πρώτην τοῦ χειμῶνος ψυχρὰν ἢ βροχόλουστον ἐμφάνισιν ὁ ῥῖκος, τὸ ζωογόνον τοῦτο κέντρον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἐμψυχοῦται, ἀνακτᾷ τὸ τρυφηλὸν καὶ ἡδυπαθὲς ἐκεῖνο θάλπος, τὸ ὁποῖον τόσον ὁμοιάζει μὲ τὴν στοργικὴν καὶ γλυκεῖαν τῆς μητρὸς ἀγκάλην. Καὶ ὅσον ἡ φύσις ἀπεκδύεται τῶν θελγήτρων της, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀποκρύπτει τὰς χρυσοδόλους τοῦ ἡλίου λαμπάδας ὑπὸ τὰ φαιὰ παραπετάσματα του, τόσον ἡ ἑστία ζωογονεῖται, τόσον ἀπὸ τῶν μαύρων στέρνων της διαχύνεται εἰς χείμαρρον θερμότητος καὶ λάμψεως τὸ εὐεργετικὸν πῦρ, περὶ τὸ ὁποῖον νέοι καὶ γέροντες συναθροίζονται, ἀνανεοῦντες καὶ συσφίγγοντες τοὺς δεσμούς, οὓς ἐχαλάρωσεν ἡ κατὰ τὸν εὔδιον καὶ τὸν καλὸν καιρὸν ἀπὸ τῆς κοινῆς φωλεᾶς ἀπομάκρυνσις.

Ὁ χειμὼν εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ὅ,τι ἡ ἄνοιξις διὰ τὴν χελιδόνα. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα σχεδὸν φωλεὰ ἀπρατελεῖ ἤδη τὸ κέντρον περὶ τὸ ὁποῖον περιστρέφεται πᾶσα φροντὶς καὶ μέριμνα, πᾶν ὄνειρον καὶ πόθος. Ἀπαράλλακτα ὡς αἱ χελιδόνες, ὅλαι αἱ μητέρες, ὅλαι αἱ νέαι σύζυγοι, ὅλαι αἱ φέρουσαι τὴν γοητευτικὴν καὶ ἐπαγωγὸν εὐθύνην τῆς οἰκογενειακῆς φωλεᾶς, τρέχουν, σπεύδουν, ζητοῦν, οἰκονομοῦν ὅ,τι ὡραιότερον καὶ θερμότερον καὶ ὑγιεινότερον ῥάκος ἢ ἔπιπλον, σκεῦος ἢ ἔνδυμα δύναται νὰ ἐξωραΐσῃ περισσότερον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας.

Ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς φαντασίας καὶ τῆς καρδίας τίθενται εἰς ἐνέργειαν, ὅλοι καὶ ὅλων οἱ πόθοι εἰς ἓν συναντῶνται: πῶς νὰ ἐξωραϊσθῇ καλλίτερον ἡ οἰκογενειακὴ φωλεά, πῶς νὰ ἀναπληρώσῃ πληρέστερον τὰ κάλλη, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ φύσις ἀπεκδύεται κατὰ τὸν χειμῶνα, πῶς νὰ θερμάνῃ ὑπὸ τὴν ζωογόνον στέγην της τὰ σώματα καὶ τὰς καρδίας ἐκείνων, οὓς συνενοῖ καὶ ἀδελφόνει ἡ οἰκογενειακὴ ἀγάπη καὶ στοργή.

Οἱ θησαυροὶ τῆς μητρικῆς καρδίας τίθενται ἤδη εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε εἰς ἐνέργειαν. Δὲν ὑπάρχει καρπὸς τοῦ θέρους, ὁ ὁποῖος δὲν ἐσακχαροπήχθη ἤδη, ἵνα καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα γλυκαίνῃ τὰ χείλη τῶν προσφιλῶν της. Δὲν ὑπάρχει ὕφασμα πολύτιμον καὶ μή, τὸ ὁποῖον δὲν παρεσκευάσθη καταλλήλως καὶ τεχνικῶς, ἵνα θερμάνῃ, ἢ καὶ στολίσῃ αὐτά. Δὲν ὑπάρχει ἔπιπλον ἢ σκεῦος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔλαβε τὴν προχει-

ροτέραν θέσιν, ἵνα τὰ ἀναπαύῃ κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἑσπέρας. Δὲν ὑπάρχει ἄνθος ἢ φυτόν, ζῶν εἰς τὴν τεχνητὴν τοῦ οἴκου ἀτμόσφαιραν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐκαλλιεργήθη, ἵνα τέρψῃ τὴν ὅρασιν καὶ ἐξυγιαίνῃ καὶ ἀρωματίζῃ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου.

Θὰ ἐριλοδοξοῦμεν βεβαίως νὰ προσθέσωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ βιβλίον νέον, ὡραῖον, καλλιεπές, ἐποικοδομητικόν, τὸ ὁποῖον δὲν προσετέθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἢ δὲν εὑρίσκεται πρόχειρον ἐπὶ τῆς τυχούσης τραπέζης. Ἀλλὰ ἡ σκληρὰ πραγματικότης μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα αἱ Ἑλληνικαὶ οἰκίαι, αἱ ὁποῖαι μεταξὺ τῶν χρησίμων ἐπίπλων των θεωροῦν καὶ τὰς βιβλιοθήκας καὶ μεταξὺ τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων τοῦ χειμῶνος θεωροῦν καὶ τὰ καλὰ βιβλία.

Δι' ἐκείνας ὅμως τῶν ὁποίων ἡ πνευματικὴ ζωὴ συμβαδίζει μετὰ τῆς σωματικῆς, δι' ἐκείνας τῶν ὁποίων οἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα εὑρίσκονται εἰς τὸ εὐχάριστον σημεῖον νὰ συναντῶνται μετ' αὐτῶν καὶ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας σφαίρας τοῦ πνευματικοῦ βίου, δι' ἐκείνας αἱ ὁποῖαι αἰσθάνονται καὶ ἐννοοῦν τὴν ἀνάγκην νὰ ἡδύνουν τὴν καρδίαν καὶ ζωογονοῦν τὸ πνεῦμα τῶν φιλτάτων μὲ μίαν οἱανδήποτε καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν, δι' ἐκείνας ἰδίως ὁ χειμὼν ἔχει θέλγητρα πολύτιμα, δι' ἐκείνας ὁ χειμὼν εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ζωογόνος καὶ ζωοπαραγωγὸς περίοδος τοῦ ἔτους.

Πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσωμεν καλὰ ὅλαι ἡμεῖς, ὅτι μόνον ἐὰν κατορθώσωμεν νὰ ἀδελφοποιηθῶμεν μετὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν τέκνων μας εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ βίου, θέλομεν κατορθώσει νὰ καταλάβωμεν τὴν ἁρμόζουσαν θέσιν μας ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ διανοίᾳ των. Ὁ ἀνὴρ ὡς καὶ τὸ παιδίον ἐκτιμᾷ καὶ ὑπολήπτεται ὅ,τι αἰσθάνεται μέγα, τέλειον καὶ εὐγενές. Καὶ ἡ γυνὴ θὰ φαίνεται μικρὰ εἰς αὐτὸ καὶ εἰς ἐκεῖνον, ἐφ' ὅσον ἡ ἀγάπη καὶ αἱ ἀρεταί της δὲν συνδυάζονται μὲ τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος, μὲ τὸν πλήρη ἐξευγενισμὸν τῆς καρδίας. Δὲν ὑπάρχει δὲ σχολεῖον, δὲν ὑπάρχει διδάσκαλος καὶ σύστημα ἐπιτυγχάνον ἀσφαλῶς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος, ὅσον τὰ καλὰ βιβλία, τὰ ἀναγινωσκόμενα καὶ μελετώμενα ἐν οἰκογενειακῇ συναθροίσει, ἐν ᾗ διασταυροῦνται αἱ ἰδέαι τῶν γονέων καὶ τῶν τέκνων, ἐν ᾗ ἀνταλλάσσονται σκέψεις καὶ γνῶμαι καὶ πεποιθήσεις, δι' ὧν, οὕτως εἰπεῖν, ἰσοπεδοῦται τὸ ἔδαφος τῆς πνευματικῆς περιωπῆς καὶ ἑδραιοῦται ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις ἑκάστου.

Ἡ ἐποχὴ τῶν οἰκογενειακῶν τούτων σχολείων εἶναι ἡ τοῦ χειμῶνος, μὲ τὰς μακράς, τὰς ἀτελευτήτους ἑσπέρας, καθ' ἃς ἡ ἀνεπτυγμένη γυνὴ κρατεῖ δεσμίους εἰς τὸ ψυχαγωγὸν βασίλειόν της σύζυγον καὶ τέκνα, οἰκείους καὶ φίλους. Κατὰ τὰς ἑσπερίδας ταύτας ὡς τὸ χρυσίζον πῦρ τῆς ἑστίας θερμαίνει τὰ σώματα, οὕτω καὶ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης, ἐκτιμήσεως καὶ ἀφοσιώσεως φωτίζει καὶ θερμαίνει τὰ πνεύματα καὶ τὰς καρδίας. Διὰ τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ κόσμου ἡ ζωὴ εἶναι ὁ χειμών, ὃν ὑποδέχονται μετὰ χαρᾶς καὶ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὁποίου καίουσιν ἄρθονον τὸν λιβανωτὸν τῆς λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης των.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

ΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις, κατὰ τὴν διανομὴν τῶν πρὸς τοὺς θνητοὺς δώρων αὐτῆς, προέβη εἰς τοῦτο, ἐκ συστήματος συμψηφισμοῦ. Τὰ εὐωδέστερα καὶ λεπτότερα ἄνθη πολλάκις δὲν ἔχουσι καὶ τὰ λαμπρότερα χρώματα, καθὼς καὶ τὰ μεγαλείτερα πνεύματα δὲν ἐνοικοῦσιν ἐντὸς τελείων σωμάτων.

Ὁ Αἴσωπος, ὁ Πόπ, ὁ Ὄμπερκαμ, ὁ Στρατάρχης τοῦ Λουξεμβούργου ἦσαν κυφοί· ὁ Τυρταῖος, ὁ Σαίκσπηρ, ὁ Λόρδος Βύρων, ὁ Οὐάλτερ Σκώττ, ὁ Ταμερλάνος, ὁ Βενιαμὶν Κωνστὰν ἦσαν χωλοί, ὁ δὲ Σκαρρὼν παρωμοίαζε τὸ σῶμά του πρὸς ἓν Ζ.

Γνωστὸν εἶναι ἐκ καθημερινῶν παρατηρήσεων, ὅτι οἱ σοφοὶ εἶναι σπανίως ὑψηλοὶ καὶ ὅτι ἀνέκαθεν οἱ μικροῦ ἀναστήματος ἄνθρωποι ὑπῆρξαν οἱ κάλλιον πεπροικισμένοι ὑπὸ ἔποψιν νοερῶν δυνάμεων. Καὶ ὁ Βιργίλιος κάμνει τὴν παρατήρησιν ταύτην εἰς τοὺς ἑξῆς στίχους του: ingentes animos augusto corpore versant—ἤτοι «φέρουν ἐν μικρῷ σώματι, ἀνώτερον πνεῦμα». Καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ, ὁμιλῶν περὶ τοῦ Καρολομάγνου εἶπεν ὅτι ἦτο «εἷς ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων μεγάλων ἀνδρῶν, (grands hommes), οἵτινες ἦσαν ἐπίσης καὶ ἄνδρες μεγάλοι (hommes grands)». Ὁ Πρῶσσος Quade ἐξέδωκεν εἰς Greifswalde κατὰ τὸ 1786 περίεργον ἔργον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐπιγραφόμενον: *Οἱ μικροὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα ἄνδρες καὶ μεγάλοι κατὰ τὴν ἐπιστήμην.*

Ὁ κατάλογος δὲ τῶν μικροῦ ἀναστήματος ἀνθρώπων, διασήμων ἄλλως τε ὑπὸ διαφόρους φάσεις καὶ τίτλους εἶναι μακρός. Ἂς ἀναφέρωμεν τοὺς κυριωτέρους. Τὸ πάλαι, Δαβὶδ ὁ νικήσας τὸν Γολιάθ, Ἀλέξανδρος ὁ μέγας, ὁ ἠθοποιὸς Μολών, ὅστις ἐκοιμᾶτο ἐπὶ δέρματος γάτου, διεσκευασμένου εἰς κλίνην, ὁ φιλόσοφος Ἀλούπιος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅστις ηὐχαρίστει τὸν θεὸν ὅτι δὲν ἐπεφόρτισε τὴν ψυχήν του διὰ μεγαλειτέρου ὄγκου φθαρτῆς ὕλης. Ὁ Ἀττίλας, ὁ Grégoire-de-Tours, Πιπῖνος ὁ Μικρός, ὁ Φίλιππος-Αὔγουστος, Ἀλβέρτος ὁ Μέγας, τὸν ὁποῖον ὁ Πάπας διέταξε πολλὰς φορὰς νὰ ἐγερθῇ, νομίζων αὐτὸν ἀκόμη γονυπετῆ ἐνώπιόν του. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαος, ὁ ἐπονομαζόμενος Lokiekek ἤτοι μονόπηχυς, ὁ Ἔρασμος, ὁ Κούγας, ὁ Πάπας Ἰωάννης, ὁ πρίγκηψ Εὐγένιος, ἡ Μαρία-Θηρεσία, ὁ Ὄφμαννν, ὁ Ἰταλὸς Ἀποστόλη, ἔκτακτος ἀπεσταλμένος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου παρὰ τῇ Γαλλικῇ Δημοκρατίᾳ, ὅστις ὠργίζετο ὁσάκις ἐπανελάμβανον αὐτῷ, ὅτι ἦτο τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος μὲ τὴν χώραν του, καὶ τέλος Ναπολέων ὁ Α'. καὶ ὁ ἱστορικὸς αὐτοῦ Θιέρσος.

Τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα παρουσιάζει πολλάκις, ἀξιοσημειώτους παρεκτροπάς, ἕνεκα ἀνωμαλιῶν κατὰ τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ. Ἡ ἀνάπτυξις εἰς τοὺς γίγαντας ὑπερβαίνει πολὺ τὴν μετρίαν, ἐνῷ εἰς τοὺς νάνους εἶναι τοὐναντίον κατὰ πολὺ κατωτέρα.

Μεταξὺ τῶν πραγματικῶν γιγάντων, οἵτινες ἔζησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, θὰ ἀναφέρωμεν τὸν Φελανδὸν Κεάνους ὕψους 2 μ. 83· τὸν Καλμοῦκον Margrath, ὕψους 3 μ. 53, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ διατηροῦνται ἐντὸς ὑελίνων ἑρμαρίων εἰς

τὸ μουσεῖον Ὀρφιλᾶ· καὶ ὁ Πορτογάλλος Luengs y Capilla, ἔχων ἀνάστημα 2 μ. 30 καὶ φέρων σανδάλια 65 ἑκατοστομέτρων μήκους. Ὁ δὲ διάσημος βασιλεὺς τῶν Κίμβρων Teutobochus εἶχεν ὕψος 30 ποδῶν. Ὁ Cuvier ἀπέδειξεν, ὅτι τὰ ἐν τῷ τάφῳ του εὑρεθέντα ὀστᾶ, προήρχοντο ἐκ προκαταλυσμιαίου τινὸς μαστοφόρου, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαστοδόντων.

Ἐναντίον τῆς λαϊκῆς δοξασίας, οἱ λαοὶ τῶν γιγάντων καὶ τῶν νάνων δὲν ὑπῆρξάν ποτε. Οἱ Μυρμηδόνες καὶ οἱ Πυγμαῖοι τῶν μυθικῶν χρόνων, εἶναι τοσοῦτον φαντασιώδεις, ὅσον καὶ οἱ Σπιθαμαῖοι οὓς ἀναφέρει ὁ Πλίνιος, οἱ Κουίουος τοῦ Κόμμερσων, καὶ οἱ Λιλλιπούτιοι τοῦ Swilft.

Οἱ μονάρχαι καὶ οἱ εὐγενεῖς τῶν παλαιῶν χρόνων ἐξεδήλωσαν πρὸς τοὺς νάνους μεγάλην συμπάθειαν· ἐν τούτοις, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, τὰ ραχιτικὰ αὐτὰ ὄντα, δὲν εἶναι μόνον παραμεμορφωμένα, ἀλλὰ καὶ περιωρισμένης διανοίας, καὶ γηράσκοντα πρόωρα.

Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν διασήμων νάνων εὑρίσκομεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, τὸν Κάραχον, μυστικοσύμβουλον τοῦ Μεγάλου Σαλαδίνου, τὸν ὁποῖον ὁ Σουλτάνος οὗτος ἔκρυπτεν ἐντὸς τῶν πλατειῶν περιχειρίδων του, ἵνα κρυφίως τὸν συμβουλεύηται ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Τὸν Φιλέταν, προστατευόμενον τῆς Ἀσπασίας, οὗτινος ῥιπὴ ἀνέμου ἔθραυσε τὴν κνήμην καὶ ὅστις ἔκτοτε ἔφερε πέλματα ἐκ μολύβδου, πρὸς ἀποφυγὴν εἰς τὸ μέλλον παρομοίου συμβάντος. Τὸν νάνον τοῦ Τιβερίου, ὅστις δὲν ἐφοβεῖτο νὰ λέγῃ εἰς τὸν τρομερὸν αὐτὸν πρίγκηπα καὶ τὰς σκληροτέρας ἀληθείας. Τὸν νάνον τοῦ Δομητιανοῦ, τὸν ὁποῖον τὸ τέρας τοῦτο ἐθανάτωσεν, ἕνεκα τῆς ἀπερισκέπτου ἀπαντήσεως: Εἶναί τις μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος; τὸν ἠρώτησεν ὁ Vipius Priscus· ὄχι, οὔτε μυῖά τις εἶναι μετ' αὐτοῦ, ἀπήντησεν ὁ νάνος, ὑπονοῶν τὴν συνήθειαν ἣν εἶχεν ὁ αὐθέντης του νὰ κλείηται μόνος του τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, ἵνα διαπερᾷ μυῖας διὰ χρυσοῦ σύρματος. Τὸν Λούκιον, εὐνοούμενον τοῦ Αὐγούστου, ὅστις τῷ ἀνήγειρε μετὰ τὸν θάνατόν του μαρμάρινον ἄγαλμα, οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐκ δύο μεγάλων ἀδαμάντων· ἐπειδὴ δὲ ὁ νάνος οὗτος εἶχεν ὡραίαν φωνὴν καὶ δυνατήν, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐφαντάσθη νὰ τὸν κρύψῃ ἐντὸς τοῦ κράνους αἰχμαλώτου τινὸς Γαλάτου, τὸ ὁποῖον οὗτος κατέθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱπποδρομίου, πλησίον τοῦ ἐν τῇ γῇ ἐμπεπηγμένου ξίφους του καὶ ἐκεῖ νὰ ψάλλῃ διαφόρους ὕμνους. Καὶ τὸν Κουνόπαν καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν, οἵτινες ἀνέβαινον ἐπὶ δύο μικρῶν κινητῶν κλιμάκων, ὅπως βοηθήσωσι εἰς τὸν καλλωπισμόν της τὴν δέσποιναν αὐτῶν Ἰουλίαν, θυγατέρα τοῦ Αὐγούστου.

Εἰς τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους, ἀναφέρονται: Ὁ νάνος τὸν ὁποῖον ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων εἶχεν ἐγκολπωθῆ, ὅτε ἦτο ἰσχυροτάτη, καὶ ὅστις τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ της εἰς Κολωνίαν. Ὁ Κορνήλιος τῆς Λιθουανίας, νάνος καὶ μυστικοσύμβουλος τοῦ Καρόλου ΧΛ. Ὁ νάνος Φραγκίσκου τοῦ Α'., ἐπονομαζόμενος κατ' εὐφημισμὸν χονδρο-γιάννης.

Ὁ Βαρβιλόβσκη τῆς κομήσσης Humieszka, ἦτο κατ' ἐξαίρεσιν εὐγενοῦς καταγωγῆς, νοημονέστατος, τὸ δὲ ἀνάστημά του δὲν ὑπερέβαινε τὰ 76 ἑκατοστόμετρα. Ὁ Jeffery Hugelson, νάνος τῆς Δουκίσσης τοῦ Βούκιγγαμ, ἦτο ἔτι μικρότερος, 56 ἑκατομέτρων ὕψους. Ἡ δέσποινά του προσέφερεν αὐτὸν ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς πλακοῦντος, εἰς τὴν βασίλισσαν Heuriette-Marie, σύζυγον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου τοῦ Α'.

Ὁ Νικόλαος Φερρύ, γνωστότερος ὑπὸ τὸ παρώνυμον τοῦ Bébé, ἦτο ὁ νάνος τοῦ Στανισλάου Leczynski, βασιλέως τῆς Πολωνίας. Δὲν ἦτο ὑψηλότερος τῶν 89 ἑκατοστομέτρων. Λέγουν ὅτι ἐν ξυλοπέδιλον τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτὶς κατὰ τὴν γέννησίν του. Ἡ σύζυγός του Θηρεσία Σωβραί, ἦτο τοῦ ἰδίου μὲ αὐτὸν ἀναστήματος. Ὁ Bébé δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν καὶ τὸ ὄνομά του παρήχθη ἐκ τοῦ μόνου γράμματος, ὅπερ ἔμαθε, κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, τοῦ Β. Ἀπέθανεν ἐκ γήρατος ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν. Ὁ σκελετὸς αὐτοῦ εὑρίσκεται ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου καὶ τὸ ἀποτύπωμα αὐτοῦ εἰς τὸ Μουσεῖον Ὀρφιλᾶ.

Περαίνοντες τὸν μακρὸν αὐτὸν κατάλογον ἀναφέρομεν καὶ τοὺς συγχρόνους νάνους τοὺς μᾶλλον γνωστούς. Ὁ πρίγκηψ Κόλιβρι, ὅστις ἐθεᾶτο εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία ὁδηγῶν περίφημον ἱπποσκευὴν νάνων poneys. Ὁ Τώμ-Πούς, ὅστις ἔπαιξεν εἰς τὸ «Θέατρον τῶν Ποικιλιῶν» τὸ μέρος τοῦ Petit-Poucet καὶ ὅστις κατέφυγεν ἡμέραν τινὰ ἐντὸς τοῦ manchon τῆς Φανῆς Ἔλσλερ. Καὶ τέλος ὁ Ναύαρχος Morrison Nutt, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάστημα ἦτο 30 δακτύλων ἐν ἡλικίᾳ 16 ἐτῶν ὅτε ὁ Barnoum παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῶν γονέων του πρὸς χρηματισμὸν κατὰ τὸ 1860· ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου ἀνεπτύσσετο βαθμηδόν, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἦτο ἀναστήματος 3 ποδῶν 7 δακτύλων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ἑλένη Γεωργιάδου.**

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ LOTI

Ἄλλοτε ἔκρινον συγγραφέα τινὰ ἐκ τῶν ἔργων του, ἀκολουθοῦντες τὸ τοῦ Buffon «*Τὸ ὕφος δεικνύει τὸν ἄνθρωπον*». Σήμερον ἵνα σχηματίσῃ τις ἰδέαν καὶ ἐκφέρῃ γνώμην πρέπει νὰ γνωρίσῃ ἐκτὸς τοῦ ὕφους, τὴν εἰκόνα, τὴν βιογραφίαν, τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ συγγραφέως, τὴν συγκρότησιν τῆς βιβλιοθήκης αὐτοῦ, τὰς ὀρέξεις του, τὰς μανίας του, τὰς συνηθείας του, τὸ χρῶμα τῆς κόμης του, τὸ μῆκος τῆς ῥινός του, τὰς γραμμὰς τῆς χειρός του, καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ οἴκου του. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, ἡ περιέργεια καὶ ἡ ψυχολογία δύνανται νὰ στηρίξωσιν ἰδίως, τὰς ἀξιώσεις των, καθόσον τὸ ἔνδον τοῦ οἴκου παντὸς ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀνδρὸς ἢ γυναικός, νέου ἢ γέροντος, ἀποκαλύπτει περὶ τοῦ ἀτόμου πλειότερα τῶν ὅσων ὁ ἴδιος ἤθελεν ἀποκαλύψει. Ἐπὶ πλέον τὸ ἔνδον τοῦ οἴκου, ἔχει ἄμεσον συνάφειαν καὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν κατοίκων. Εἶναι εἶδος κρυφίου βασιλείου, ὅλως ἰδιαιτέρου, ὅπερ ἀπαρτίζει τις κατ' ἀπομίμησιν ὀλίγον τοῦ μαγευμένου ἀνακτόρου, ἔνθα ὠνειρεύθη νὰ ζήσῃ ποτέ, καὶ ὅπερ τοσούτῳ μᾶλλον ἀγαπᾷ, ἐφόσον κατοικῇ ὀλιγώτερον. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ περίπτωσις τοῦ Πέτρου Λοτί, τοῦ χαριεστάτου συγγραφέως τόσων φιλολογικῶν ἔργων.

Ἀνήκων εἰς τὸν στρατὸν τῆς θαλάσσης τῆς πατρίδος του καὶ ἐν τῷ ἁπλῷ καὶ ναυτικῶς γυμνῷ κοιτωνίσκῳ του, λαμβάνει συνοπτικὰς σημειώσεις, ἃς ἐπεξεργάζεται ἐν τῇ ξηρᾷ.

Ὁ Πέτρος Λοτί, γεννηθεὶς εἰς Ροσεφό, ἀγαπᾷ ν' ἀναπαύηται ἐκεῖ ἀπὸ τὰ μακρὰ αὐτοῦ ταξείδια. Διαμένει δὲ πάντοτε εἰς τὴν παλαιὰν οἰκογενειακὴν κατοικίαν μετὰ τῆς μητρός καὶ θείας του, καὶ ἐκεῖ ὡδήγησε μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου τὴν νεαρὰν σύζυγόν του. Προορίσας δι' ἑαυτὸν τὸν δεύτερον ὄροφον τοῦ μεγάρου ἠσθάνθη ἄπειρον εὐχαρίστησιν, διακοσμήσας αὐτὸν κατ' ἀνατολικὸν ὅλως τρόπον, οὐχὶ βεβαίως διὰ τοῦ φρικώδους καὶ ἀκόμψου ἐκείνου διακόσμου, τοῦ ἀναμιγνύοντος ἄνευ ρυθμοῦ καὶ τέχνης τὰ ἔπιπλα ἐποχῆς Λουδοβίκου XV καὶ τὰ τῶν μεταγενεστέρων καλλυντηρίων μας, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐξιδιασμένου ἐκείνου Ἀνατολισμοῦ, τοσούτῳ μᾶλλον παραδόξου καὶ βεβαίας καλαισθησθησίας, ὅσον αὕτη προέρχεται ἐξ ἀνδρός, διερχομένου τὸν βίον αὐτοῦ ἐντὸς ἥκιστα καλλιτεχνικοῦ κέντρου, ἐντὸς πλοίου.

Ἡ αἴθουσα αὐτοῦ ἀκριβεστάτη ἀναπαράστασις ἐκείνης, ἣν ὁ Πέτρος Λοτὶ εἶχεν εἰς Ἐγδούπ, εἶναι θελκτικώτατον ἀναπαυτήριον. Οἱ τοῖχοι καλύπτονται ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ ὑφάσματος Περσικοῦ πεποικιλμένου διὰ χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν, ἐπὶ δὲ ἰδιαιτέρων τετραγώνων κεκαλυμμένων ἐξ ἐπιχνόου ἰώδους, πεποικιλμένου ὡσαύτως ὑπὸ τοπαζίων καὶ ἀμεθύστων, ἀναρτῶνται περιλαμπῆ Κιρκασιανὰ χαντζάρια, λεπτῶς δαμασκηνουργημένα καὶ πολύτιμα πιστόλια, μὲ λαβὰς καταστίκτους ἐκ πολυτίμων λίθων. Εἰς γωνίαν τινὰ ἐκτυλίσσεσαι εὐρὺ διβάνιον, μὲ πολύσχημα, καὶ πολύχροα προσκεφάλαια, πλαισιούμενον ὑπὸ πολυπτύχου μεταξωτοῦ ὑφάσματος βυσινοχρόου μετὰ χρυσῶν ραβδώσεων. Ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐλαφρὰ ὑποστηρίγματα ὑποβαστάζουν λεπτότατα ὀρειχάλκινα δοχεῖα, τὰ δὲ ὑπὸ γάζης περικαλυπτόμενα παράθυρα, ὡς ἄγριαι Μαυριταναί, δὲν ἀνοίγονταί ποτε, ἵνα μὴ διαλυθῇ τὸ ἐν τῇ παραδόξῳ ἐκείνῃ φωλεᾷ ἐγκεκλεισμένον Ἀνατολικὸν θέλγητρον.

Τὸ ἑσπέρας ἀνάπτονται χονδρὰ καὶ βραχέα Τουρκικὰ κηρία, τὰ δὲ πύρανα διαχέουν ἐκτὸς τῆς γλυκείας θερμότητος καὶ εὐώδη καπνὸν καιομένων ἀρωμάτων.

Ὁ κοιτὼν Ἀραβικοῦ ρυθμοῦ, εἶναι δωμάτιον μακρὸν καὶ στενόν, τοῦ ὁποίου οἱ δι' ἀσβέστου ἁπλοῦ κεχρισμένοι τοῖχος γέμουν ἐπιγραφῶν καὶ Ἀραβικῶν σχεδιουργημάτων. Τὸ φῶς πίπτον ἐν αὐτῷ ἄνωθεν, ἀντανακλᾶται ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τῶν ναργιλέδων καὶ φωτίζει τὰ πολυποίκιλα σχέδια τῶν ταπήτων τοῦ Θιβὲτ καὶ Τουρκεστάν. Μέγας ἐπιτάφιος λίθος, κεκαλυμμένος ὑπὸ φυλακτηρίου πολυτίμου ὑφάσματος, μετεφέρθη ἐκεῖ, ἐκ μακρυνοῦ νεκροταφείου, ἵνα δώσῃ εἰς τὸ ἡδυπαθὲς ἐκεῖνο σύνολον ὕφος θρηνῶδες καὶ θλιβερόν.

Ἐπὶ γραφείου, ἐξ εὐώδους ροδίνου ξύλου (santal) κατεσκευασμένου, καὶ διατρήτου, ἐξαπλοῦται τὸ Κοράνιον καὶ φαίνεται προλέγον ἀδικόπως διὰ τῆς ἀφώνου παρουσίας του, τὸ παροιμιῶδες τῶν Ἀνατολικῶν Ἐθνῶν: *Πεπρωμένον.*

Οὐδὲν δύναται ν' ἀναπαραστήσῃ ἢ περιγράψῃ τὸ ρεμβῶδες ἐκεῖνο καὶ μυστηριῶδες θέλγητρον, τῶν δύο αὐτῶν κεκλεισμένων καὶ γαληνιαίων δωματίων. Εἰσχωρῶν τις ἐν αὐτοῖς λησμονεῖ τὰς ἀνοήτους εὐρωπαϊκὰς χυδαιότητας, καὶ ἐγκαταλείπων αὐτά, νομίζει ὅτι φεύγει τὰς χώρας τῶν ὀνείρων καὶ ρεμβασμῶν, ἵνα εἰσέλθῃ ἐκ νέου εἰς τὰς βαναύσους διαγκωνίσεις τῆς τετριμμένης καὶ χυδαίας πραγματικότητος.

Μαρία Δυμὸν

ΕΠΙΣΤΟΛΗ DUPANLOUP

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Γ'.

Εἰξεύρω γυναῖκας αἵτινες, μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀποστολῆς τῶν τέκνων των εἰς τὸ σχολεῖον, ἐχρησίμευον αὐταὶ αἱ ἴδιαι ὡς προγυμνασταί, ὡς πρῶτοι διδάσκαλοι αὐτῶν καὶ αἵτινες βραδύτερον, ἵνα ἐξακολουθήσουν νὰ τὰ βοηθοῦν κατὶ οἶκον ἐσπούδασαν τὴν Λατινικήν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προγυμνάζουν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ μάθημα τοῦτο. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ βεβαίως πόσον ἡ ἀνάμνησις τῶν πρώτων τούτων μαθημάτων ἐμπνέει βραδύτερον εἰς τοὺς νέους σέβας καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν μητέρα των. Ταῦτα πάντα φαίνονται τόσον φυσικὰ καὶ τόσον ἁπλᾶ καὶ ὅμως ἀπαιτοῦν ἐργασίαν τινά, σύντονον προσοχήν, ἄσκησιν τακτικήν, κεκανονισμένας ὥρας καὶ βίον τακτικόν. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ παραδείγματα βίου οὕτω κεκανονισμένου εἶναι ἀκόμη σπανιώτατα. Τοῦτο δ' ἀκριβῶς ἀποτελεῖ καὶ τὴν μεγίστην τῶν δυσχερειῶν διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν νεανίδων. Ἡ κόρη αἴφνης ἀσχολεῖται ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, καθὼς συνήθως σήμερον αἱ νεάνιδες, εἰς μελέτας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον καλῆς ἐκλογῆς ἀλλὰ τέλος ἀσχολεῖται πολύ. Ὅλαι αἱ ὧραί της εἶναι κατειλημμέναι. Ἐν τούτοις βλέπει τὴν μητέρα της πολὺ ὀλίγον ἀσχολουμένην, πολὺ ἀργὰ κατακλινομένην μετὰ τὰ μεσάνυκτα καὶ ἐγειρομένην περὶ τὴν μεσημβρίαν· διαθέτουσαν δὲ πολὺν χρόνον διὰ τοὺς στολισμούς της. Κατόπιν, ἀφοῦ δώσῃ διαταγάς τινας ταχέως τὴν πρωΐαν, καταναλίσκει τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς ἐπισκέψεις, ὑποδοχὰς καὶ περιπάτους. Οὐδέποτε ἐντὸς τῆς οἰκίας, πάντοτε ἐκτός. Τί θέλετε νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὴν ἡ νεᾶνις αὕτη, ἥτις ἐργάζεται ἐνῷ ἡ μήτηρ της δὲν πράττει τίποτε, ἥτις μεταβαίνει νὰ κατακλιθῇ καθ' ἣν ὥραν ἡ μήτηρ της μεταβαίνει εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τὸ θέατρον, ἥτις ἀναγινώσκει τὴν γραμματικήν της, ἐνῷ ἡ μήτηρ της ἀναγινώσκει μυθιστορήματα; Παρηγορεῖται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, λέγουσα καθ' ἑαυτὴν τὸ ἁπλούστατον τοῦτο καὶ δυσαρεστότατον: *Θὰ κάμω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέλλον, ὅπως ἡ μήτηρ μου.*

Ὁ βίος, ἡ εὐτυχία, τὸ μέλλον δὲν τῆς φαίνονται εἰμὴ ὑπὸ τὰ ψευδῆ ταῦτα ἐξωτερικὰ φαινόμενα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐν τῇ ἀπατηλῇ ταύτῃ φαντασίᾳ τῶν ἐγκοσμίων τέρψεων. Δύναταί τις νὰ συλλάβῃ οἰκτρότερον μάθημα καὶ ὀλεθριώτερον παράδειγμα τούτου;

Καὶ πῶς θὰ διατεθῇ ἄλλως ἡ οἰκονομία τοῦ οἴκου τοιαύτης γυναικός; Ποία δὲ θὰ εἶνε ἡ ἐπιμέλειά της τῶν σπουδαιοτέρων πραγμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῇ; Ποίαν αὐθεντίαν θὰ δυνηθῇ νὰ ἔχῃ αὕτη ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐὰν εἰς οὐδὲν ἀσχολῆται ἢ ἀσχολῆται ἐπιπολαίως, ἄνευ τάξεως ἢ βαρύτητος, μετ' ἐκείνης τῆς βιαίας καὶ φιλοταράχου ὁρμῆς τῆς γυναικός, περὶ ἧς ἡ ἁγία Γραφὴ λέγει. «Εἶνε ὡς λέαινα ἐν τῷ οἴκῳ της.» Ὑπάρχουσι βεβαίως εἰς ὅλα ταῦτα σπουδαῖα ἀντικείμενα σκέψεως, διότι εἶνε φανερὸν ὅτι γυνή, οὕτω παραδεδομένη εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα, εἰς τὴν διασκέδασιν καὶ ἥτις δὲν γνωρίζει ἕνεκα τούτου νὰ ἀσχολῆται εἰς τίποτε ἐν τῷ οἴκῳ της, θὰ γείνῃ δυστυχὴς οἰκοδέσποινα, ἀθλία μήτηρ καὶ μετρία σύζυγος. Εἶνε φανερὸν ὅτι καθήκοντα πρὸς τὸν σύζυγόν της, καθήκοντα πρὸς τὰ τέκνα της, καθήκοντα τῆς διοικήσεως τοῦ οἴκου, πάντα ταῦτα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κατέχωσι προφανῶς τὴν πρώτην θέσιν, θὰ λογισθῶσι σχεδὸν μηδαμινὰ ὑπὸ τοιαύτης γυναικός. Δὲν ζητῶ γυναῖκας ἁπλῶς σοφάς, ἀλλὰ τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἀναγκαῖον καὶ εἰς τοὺς συζύγους των καὶ τὰ τέκνα των καὶ εἰς τὴν οἰκίαν των, γυναῖκας σώφρονας, συνετάς, ἐργατικάς, προσεκτικάς, ἐχούσας γνώμην παντὸς ὅπερ εἶνε εἰς αὐτὰς ἀναγκαῖον καὶ ὠφέλιμον νὰ γνωρίζωσιν ὡς μητέρες, ὡς οἰκοδέσποιναι καὶ γυναῖκες τοῦ κόσμου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μερόπη Μαρίνου**

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΕΝ ΤΩι ΑΡΣΑΚΕΙΩι

Γ'.

Πολλάκις ὑπελογίσαμεν πόσην ὀδύνην θὰ αἰσθάνωνται οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς,—ἐὰν ἡ ἀθανασία των ἔχῃ σχέσιν τινὰ μὲ τὴν πεζὴν ὕπαρξιν μας—βλέποντες πῶς ἡμεῖς σήμερον τοὺς μελετῶμεν καὶ τοὺς σχολιάζομεν. Ὅσον μεγάλη ὅμως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ λύπη των αὐτὴ δὲν θὲ ἠμπορῇ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ἀηδίαν, ἣν αἰσθάνονται οἱ διδασκόμενοι καὶ ἣν πλὴν τῶν ἐτῶν τοῦ μαθητικοῦ μας βίου, ἠσθάνθημεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων τῶν ἐπὶ πτυχίῳ δημοδιδασκαλισσῶν.

Τὴν ἐξέτασιν τῶν Ἑλληνιστῶν τοῦ Ἀρσακείου διεδέχθη ἡ τῶν ξένων διδασκαλείων. Τὰ διδασκαλεῖα Σκορδέλη, Φουντουκλῆ, Πειραιῶς καὶ Σύρου παρήλασαν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὸν γλωσσικὸν ἀγῶνα μὲ τὰ αὐτὰ περίπου ἐφόδια, εἰμὴ μὲ τὰ αὐτὰ συστήματα. Ἡ γαρακτηριστικὴ διαφορὰ μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνου ἔγκειται εἰς τὴν μεγαλητέραν καὶ αὐστηροτέραν ἐπίβλεψιν τῶν μαθητριῶν, αἱ ὁποῖαι σπανίως ὑπερβαίνουν τὰς δέκα πέντε καὶ εἰς τὸν τρόπον τοῦ διδάσκοντος Ἑλληνιστοῦ, ὅστις ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως καὶ ἰδιοσυγκρασίας του εἶναι σαφέστερος καὶ πρακτικώτερος ἢ στρυφνότερος καὶ σχολαστικώτερος τῶν ἄλλων. Τὸ κοινὸν πρόγραμμα συνδέει ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς συμείοις ἀναποσπάστως πάντα τὰ διδασκαλεῖα μεταξύ των.

Ὁ κ. Γραμματικόπουλος, ὁ Ἑλληνιστὴς τοῦ διδασκαλείου Φουντουκλῆ, μὲ κεφαλὴν καλλιτέχνου μᾶλλον ἢ διδασκάλου, μὲ παράστημα ἀρχαίου Ἀθηναίου, μὲ ὕφος καὶ μειδίαμα ἀνθρώπου πολιτισμένου, μὲ φυσικήν τινα χάριν ἰδίως περὶ τὰς κινήσεις τῆς πολιότριχος κεφαλῆς, μὲ βλέμμα σπινθηροβολοῦν ἀπὸ εὐφυΐαν, εἶναι τύπος μοναδικὸς δι' ἄνθρωπον προωρισμένον νὰ διδάσκῃ, δηλαδὴ νὰ ἀκούεται παρ' ἄλλων εὐχαρίστως. Καὶ ἀνοησίας, ἐὰν ἔλεγεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, νομίζω ὅτι θὰ τὰς ἔλεγε μὲ χάριν καὶ ὅτι θὰ ἠκούετο ἀπλήστως.

Ἀλλ' ὁ κ. Γραμματικόπουλος δὲν διατρέχει τοιοῦτον κίνδυνον. Ἀνατέμνει καὶ αὐτὸς τοὺς συγγραφεῖς ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ τὸ ἐγχειρίδιόν του κρύπτει ἐπιμελῶς ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν ἀνατομικὴν μελέτην του περιβάλλει μὲ ποιητικήν τινα χροιάν, ἡ ὁποία σᾶς κάμνει νὰ βλέπετε πέραν, μακράν, ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς καλλιεπείας τοῦ λόγου τὴν πρᾶξιν του. Σέβεται τὸν συγγραφέα, ὡς φαίνεται σεβόμενος τὰς μαθητρίας, τὰς ὁποίας ἀνέλαβε νὰ μυήσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ κάλλους τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Τοῦτο ἀντιλαμβάνεταί τις ἰδιαίτατα ἐκ τῆς στοργῆς, ἐκ τῆς προσηλώσως τοῦ βλέμματος τῆς ἐξεταζομένης πρὸς τὸν ἐξετάζοντα, ἐκ τῆς συγγενείας τῆς ψυχῆς, ἥτις φαίνεται ἀναπτυχθεῖσα μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου.

Καὶ ἐὰν ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἀμείλικτος δὲν ἤνοει νὰ ἐκτοπίζῃ τὰς λέξεις τῆς ἀρχαίας φράσεως, νὰ ἀποσυνθέτῃ τό ἐκ πολυτίμων λίθων μωσαϊκόν, ἵνα ἐξετάζῃ τὴν οὐσίαν ἐξ οὗ τοῦτο ἀποτελεῖται, νομίζω ὅτι ὁ κ. Γραμματικόπουλος θὰ ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξαίρῃ μᾶλλον τὸ κάλλος τοῦ ὅλου καὶ νὰ μᾶς μεταφέρῃ εἰς τοῦ ἀρχαίου κόσμου τὰς αἰθερίους σφαίρας.

Ἡ ἐξέτασις τῶν ἰδιαιτέρων διδασκαλείων τελεῖται ἐν γένει μετὰ μείζονος αὐστηρότητος καὶ μετὰ περισσοτέρας λεπτολογίας ἐκ μέρους τῆς ἐπιτροπῆς. Ἴσως διότι ἐπείσθη αὕτη ὅτι δύναται νὰ προσδοκᾷ πολὺ περισσότερα πράγματα παρὰ τῶν ὀλίγων ἢ παρὰ τῶν πολλῶν· ἴσως διότι αἱ διευθύντριαι τῶν ἰδιωτικῶν διδασκαλείων φαίνονται ἔχουσαι τοιαύτην πεποίθησιν καὶ ἀξιοῦσαι τοιαύτην διάκρισιν.

Καὶ ἀληθῶς αἱ διευθύντριαι τῶν ἰδιωτικῶν διδασκαλείων δὲν μένουν ξέναι καὶ ἀδιάφοροι πρὸς τὴν ἐξεταστικὴν δοκιμασίαν. Φέρουσαι ὅλην τὴν εὐθύνην καὶ ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας τῶν μαθητριῶν των, ζοῦν καὶ ὑφίστανται τὰς αὐτὰς μετ' ἐκείνων συγκινήσεις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἀνελλιπῶς συνοδεύουσαι αὐτὰς ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας καὶ παριστάμεναι μετ' ἀληθοῦς ἡρωϊσμοῦ εἰς τὰς ἐξετάσεις ὅλων τῶν μαθημάτων καὶ ὅλων ἀδικκρίτως τῶν μαθητριῶν.

Τὸ Παρθεναγωγεῖον Πρινάρη καὶ Φουντουκλῆ συνοδεύεται τακτικῶς ἀπὸ τὰς ἀχωρίστους διευνθυντρίας του. Διὰ τὰς κυρίας αὐτὰς δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἐκπροσωποῦν τὰ γράμματα ὑπὸ τὴν κυριωτάτην τῆς λέξεως σημασίαν. Κόσμος, οἰκογένεια, φίλαι, κοινωνία διὰ αὐτὰς εἶναι τὸ σχολεῖον καὶ τὰ βιβλία, αἱ μαθήτριαι καὶ τὰ μαθήματα. Ἐδῶ ἡ γυνὴ τῶν γραμμάτων ἀπορροφᾷ ἐντελῶς τὴν γυναῖκα τοῦ κόσμου. Θὰ παρεξενευόμεθα πολύ, ἐὰν ἐβλέπομεν τὴν κ. Φουντουκλῆ ἐντὸς γυναικείου καλλυντηρίου, ἢ τὴν κ. Πρινάρη εἰς αἴθουσαν χοροῦ. Ἡ πρώτη ἐργάζεται τεσσαράκοντα δύο ὥρας τὴν ἑβδομάδα, διδάσκουσα τὰ ἀνώτερα μαθηματικά, τὰ ἀνώτερα παιδαγωγικά, καὶ εὑρίσκουσα καιρὸν νὰ φοιτᾷ καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ ὁποίου εἶναι φοιτήτρια ἐπὶ τέσσαρα ἤδη ἔτη. Ἡ δευτέρα κάμνει ἕ,τι καὶ ἡ πρώτη εἰς ἄλλην ὅμως κλίμακα καὶ χωρὶς τὸ Πανεπιστήμιον. Τὰς χωρίζει μόνον ἡ ἐργασία, ἵνα τὰς ἑνώσῃ τὸ ἀπὸ κοινοῦ γεῦμα ἢ ἡ εἰς φιλολογικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα ἀπὸ κοινοῦ μετάβασις. Αἱ δύο των οὕτω ἀναπληροῦν καθηγητάς, καὶ διοικητικὰ στμβούλια καὶ ἱδρυτὰς καὶ εὐεργέτας τοῦ σχολείου των. Ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εἶναι τὸ πᾶν δι' αὐτό, καὶ τὴν ἱκανοποίησιν νὰ τὸ βλέπουν προαγόμενον καὶ τελειοποιούμενον.

Τοῦτο δὲν τὰς μεταβάλλει ποσῶς. Οὔτε ὑπερηφανεύονται, οὔτε συγκινοῦνται, ἴσως, περισσότερον παρ' ὅσον νομίζουν ὅ,τι πρέπει. Τὸ μειδίαμά των εἶναι πάντοτε στερεοτύπως τὸ αὐτό, ἡ ἔκφρασίς των σπανίως ἀλλοιοῦται ἢ μεταβάλλεται. Ἐφωδιασμέναι καὶ αἱ δύω των μὲ φλέγμα καὶ ψυχραιμίαν σπα-

νιώτατα ἀποκτωμένην εἰς τὸ μεσημβρινὸν κλῖμά μας, κανονίζουν πᾶσαν ἐργασίαν των μὲ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς λογικῆς. Ὅ,τι δὲ ἐκανονίσθη ἅπαξ εἶναι νόμος, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ παραβῇ εἰς τὸ σχολεῖόν των.

Ἡ κ. Φουντουκλῆ ἀρχαιοτάτη συνεργάτις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» εἶναι μᾶλλον γνωστὴ εἰς τὸ κοινὸν τῶν ἀναγνωστριῶν μας ὡς ποιήτρια. Μεθ' ὅσης εὐκολίας λύει τὸ δυσκολώτερον τῆς ἀλγέβρας πρόβλημα, πλέκει καὶ στίχους χαριεστάτους, συχνότατα δὲ καὶ ἠρτυμένους μὲ πολὺ ἀττικὸν ἅλας καὶ ἀποπνέοντας πολὺ μέθυ. Μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ σχολείου της ἡ λατρεία τῶν μουσῶν παρημελήθη κάπως καὶ σπανίως, πολὺ σπανίως ἡ διευθύντρια παρέχει τὴν θέσιν της εἰς τὴν στιχουργόν.

Η ΤΕΧΝΗ
ΤΟΥ ΝΑ ΜΗ ΓΗΡΑΣΚΗ[1] ΤΙΣ

Πῶς νὰ ἀργοπορήσωμεν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ ἡλικία ὠθεῖ ἡμᾶς τόσον ταχέως ἐπὶ τῆς κατωφερείας τοῦ βίου; Κατὰ ποίαν ἡλικίαν γηράσκει τις; Ὑπάρχει ἐλιξίριον τῆς μακρᾶς ζωῆς; Ἰδοὺ ἐνδιαφέρουσαι ἐρωτήσεις, ἀφορῶσαι τοὺς πάντας. Κυρία τις, ἠρώτα τὸν λόρδον Πάλμεστρον, κατὰ ποίαν ἡλικίαν ἀνήρ τις εὑρίσκεται εἰς τὸ ἔαρ τοῦ βίου· «Εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐννέα ἐτῶν, ἀπεκρίθη.—Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ εἰσῆλθον εἰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τοῦ βίου μου, ἐλαφρῶς ἤδη διῆλθον τὰ ὅρια τοῦ ἔαρος». Ὁ διάσημος ὑπουργός, ὅστις ὡς γνωστὸν ἦτο ἀνθηροτάτου γήρατος, λύων οὕτω μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ χάριτος καὶ εὐχερείας τὸ τοσοῦτον συζητηθὲν ἀνθρώπινον αὐτὸ πρόβλημα, εὑρέθη ἀντιφάσκων πρὸς τὸν Ἀριστοτέλη, ὅστις προσδιορίζει τὰ ὅρια τῆς πλήρους ἀκμῆς τῶν σωματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ἡλικίαν 45 ἐτῶν, μεθ' ἣν ἄρχονται πλέον τὰ πρῶτα συμπτώματα της φυσικῆς καὶ ἠθικῆς παρακμῆς. Αἱ δὲ στατιστικαὶ γνωρίζουσιν ἡμῖν καθ' ἕκαστον ἔτος τὰ ὀνόματα πολυαρίθμων ἑκατονταετῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἔζησαν ἐπὶ αἰῶνα ὅλον, καὶ δὲν εἶναι βεβαίως φαινόμενα ὡς οἱ γίγαντες καὶ οἱ νάνοι, ἀλλ' ἁπλούστατοι ἄνθρωποι, κατορθώσαντες νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ ἄκρον ἀφοῦ διηυθέτησαν αἰσίως τὴν διέλευσιν τοῦ βίου των. Νόμος δέ τις τῆς φύσεως, εὐκόλως πιστοποιούμενος, ὁρίζει τὴν ὁλικὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ἑνὸς ζώου πεντάκις μεγαλειτέραν τῆς ἀναγκαίας περιόδου, καθ' ἣν φθάνει εἰς τὴν ἐντελῆ αὐτοῦ ἀνάπτυξιν. Ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάπτυξις δὲν σταματᾷ πρὸ τοῦ 20οῦ ἢ τοῦ 25ου ἔτους, ὤφειλε νὰ ζῇ φυσικῶς 100 ἕως 125 ἔτη. Ἴδετε τοὺς κύνας, τοὺς ἵππους, τοὺς γάτους. Διατί ἡμεῖς, ἀτυχεῖς θνητοί, νὰ εἴμεθα μακρὰν τῆς ὠφελείας τοῦ νόμου τούτου, ὃν ἡ φύσις χορηγεῖ εἰς ὅλα τὰ ζῶα;

Ἐάν, κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν ἀπολαύωμεν τοῦ ἰδίου πρὸς αὐτὰ προνομίου, τοῦτο συμβαίνει, οὐχὶ διότι ἡ μητρυιὰ φύσις ἐπροίκισεν ἡμᾶς φειδωλότερον τῶν ἄλλων ὄντων τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ διότι (ἀτυχεῖς ἄφρονες!) γνωρίζοντες τὸν νόμον τὸν διέποντα τὸν ὀργανισμόν μας, ἐδημιουργήσαμεν εἰς τὴν ἡμετέραν ὕπαρξιν ἓν εἶδος διαρκοῦς αὐτοκτονίας, ἥτις φέρει ἡμᾶς ἐν βραχυτάτῃ λήξει, εἰς πρόωρον καὶ μοιραῖον τέλος.

Τί λοιπὸν ὀφείλομεν νὰ πράττωμεν ἵνα μὴ γηράσκωμεν, ἀλλὰ νὰ ζῶμεν πλειότερον χρόνον; Ἀναφέρομεν ἐνταῦθα μικράν τινα διδακτικωτάτην ἱστορίαν.

Ὁ Sire Βενιαμὶν Richardson ἔσχεν ἡμέραν τινὰ μακρὰν συνδιάλεξιν μετά τινος μηχανικοῦ, ἥτις ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς σοφὰς σκέψεις. Ὁ ἐργάτης οὗτος ἦτο ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπίβλεψιν καὶ διατήρησιν ἀτμομηχανῆς λειτουργούσης ἐπὶ 90 ἔτη μετ' ἄκρας κανονικότητος. Ὀκτὼ ἄνδρες διεδέχθησαν ἀλλήλους εἰς τὸ καθῆκον αὐτό, καὶ πάντες ὑπέκυψαν ὑπὸ τὸ βάρος διαφόρων ἀσθενειῶν, ἐνῷ ἡ μηχανή, ἧς ἐκανόνιζον τὴν πορείαν, παρέμενε καινουργὴς ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Τέσσαρες μεταξὺ αὐτῶν ἐγένοντο θύματα τῆς ἀκολασίας των, δύο ἕτεροι ἔφερον τὰ ἴχνη τῶν ἀταξιῶν τῆς νεότητος, εἷς ἐξηντλήθη ἐκ τῆς παραπληρωματικῆς ἐργασίας, ἣν ἀνελάμβανεν ὑπεράνω τῶν δυνάμεών του καὶ ὁ τελευταῖος ἀπέθανε φονευθεὶς ὑπὸ τυχαίου συμβάντος. Καὶ ἐν τούτοις ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει, λειτουργοῦσα μετ' ἀκριβείας ἀδιαπτώτου, καὶ ἐπέζη τῶν ἐπιβλεπόντων αὐτὴν ἀνθρώπων. Διήρκεσε δὲ ἐπὶ αἰῶνα καὶ παρῆγε καθ' ἡμέραν ἀμετάβλητον ποσότητα ἐργασίας, μὴ ὑφισταμένη ἀλληλουχίαν ὑπερβολικῆς ἐνεργείας καὶ ἀπολύτου ἡσυχίας. Οἱ λέβητες αὐτῆς διετηροῦντο ἐν ἀμέμπτῳ καθαριότητι καὶ σταγόνες τινὲς ἐλαίου, χυνόμεναι ἐπ' αὐτῆς ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, ἠμπόδιζον τὰ ἐλατήρια νὰ φθείρωνται ἐκ τῆς συχνῆς προστριβῆς. Καὶ τέλος, ὑπὸ τὴν μορφὴν καλῆς ποιότητος ἀνθράκων, ἐδέχθη τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, τὸ μάλιστα ἁρμόζον εἰς τὸν ὀργανισμόν της.

Ἐὰν οἱ ὀκτὼ μηχανικοὶ ἐπέφερον εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ των, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς τροφῆς των καὶ εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ἀτόμου των τοσαύτην μέριμναν, ὅσην ἐπέδειξαν εἰς διατήρησιν τῆς μηχανῆς, ἧς εἶχον ἐπιφορτισθῆ τὴν ἐπίβλεψιν, θὰ διήρκουν ὅσον καὶ ἐκείνη, ἀντὶ νὰ ἐξαφανισθῶσιν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ πληρώσωσιν εἰς τὰς ἀσθενείας, πρὸ τοῦ τέλους, φόρον σκληρὸν καὶ πρόωρον.

Ἂς ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς ἀπολογίας ταύτης σοφὸν μάθημα. Ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ μείνωμεν ἐπὶ πολὺ νέοι, ἐὰν ἐπιμένωμεν νὰ θέτωμεν τὴν ὑποψηφιότητα ἡμῶν διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατονταετοῦς, ἂς εἰσάγωμεν ἐνωρὶς εἰς τὴν καθημερινὴν ὕπαρξίν μας συνηθείας ἀπολύτου κανονικότητος, ἂς μὴ κυριευώμεθα ὑπὸ τῶν ὑλικῶν ὀρέξεών μας, ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων ἡμῶν. Ἡ μακροβιότης δὲν εἶναι, ὡς φρονοῦν τινες, παίγνιον τῆς τύχης, καθ' ὃ δυνατὸν νὰ κερδήσῃ τις τὸν πρῶτον ἀριθμόν, διότι ἔλαβεν ἐν γραμμάτιον τοῦ λαγείου ἐνῷ ἐγεννᾶτο. Ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ διατηρήσωμεν εἰς καλὴν κατάστασιν ὑπηρεσίας καὶ διαρκείας τὸ σύνολον τοῦ ἡμετέρου μηχανισμοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ φθάσωμεν τὸ ἄκρον τῆς ἀνθρωπίνης μακροβιότητος, πρέπει νὰ τηρῶμεν ἄνευ διακοπῶν καὶ ἀδυναμίας τοὺς ἀναλλοιώτους κανόνας τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ὑγιεινῆς, οὓς ἡ θεία Πρόνοια ἐχάραξε καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἴχνη ἐπανευρίσκομεν ἐν τῷ λογικῷ μας.

Ἄννα Βυὲ ἰατρὸς

[1] Ἡ τέως πρώτη κόπτρια τῆς κ. Bagnoli δὶς Bethune ἵδρυσεν ἴδιον ἐργοστάσιον ραπτικῆς ἐν τῇ ὁδῷ Αἰόλου ἀρ. 43.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Ἤμουν καὶ 'γὼ ἀμέριμνο πουλάκι,
ἐπέταγα στὰ δένδρα τ' ἀνθηρά,
Κ' 'ρρίχνουμουν στὸ ἥσυχο ρυάκι,
γιὰ νὰ λουσθῶ στὰ κρύα του νερά.

—

Ὁλημερὶς γλυκὰ ἐκελαδοῦσα,
καὶ ἔπαιζα στὸν κάμπο, στὸ βουνό,
Εἰς τὰ κλαδιὰ χαρούμενο ζητοῦσα,
νὰ εὕρω τὸ ταιράκι μου τ' ἀγνό.

—

Ἐμάζεψα λουλούδια μυρωμένα,
καὶ τοὔφτιασα ἀνθόπλεχτη φωλιά.
Νὰ κελαδοῦμ' ἐκεῖ ζευγαρωμένα,
μέσ' τὰ πυκνὰ τοῦ δάσους τὰ κλαριά.

—

Μὰ 'κεῖ ποῦ ἐπετοῦσα, συμφορά μου!
νὰ τρέχῃ, βλέπω, ἕνα κυνηγό,
Μιὰ ντουφεκιὰ μοῦ δίνει στὰ φτερά μου,
καὶ χάμω πέφτω ἀναίσθητο χλωμό!...

—

Ἄχ! εἶμαι τώρα τὸ δόλιο πληγωμένο,
τὸ βόλι του τὸ ἔχω στὴν καρδιά,
Πεθαίνω, εἶμαι στὸ αἷμα βουτημένο,
κ' ἀφίνω ἔρμη στὸ δένδρο τὴ φωλιά....

Ἐν Πειραιεῖ 1895. Παναγιωτούλα Διούρδη·

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ γόησσα Ἑλληνὶς καλλιτέχνις ἥτις, ἀνερρίπισε τὸ αἴσθημα τοῦ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν θαυμασμοῦ καὶ αὐτῶν τῶν ξένων ἐν Κωνσταντινουπόλει, νέας πάλιν δρέπει δάφνας καὶ νέους περισυλλέγει στεφάνους ἀπὸ σκηνῆς εἰς τὴν «Μήδειαν», τὴν «Δαλιδὰν» καὶ ἄλλα τοῦ δραματολογίου αὐτῆς ἔργα, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ὁποίων δαιμονίαν ἀληθῶς σκηνικὴν δύναμιν ἐκτυλίσσει.

Μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας ἀναγράφομεν ἐκ τοῦ «Moniteur Oriental» ὀλίγα τινὰ πλὴν σημαντικὰ ἀφορῶντα τὴν ἔξοχον καὶ διαπρεπῆ ἡμῶν καλλιτέχνιδα.

. . . . . .

«Κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δράμματος, ἡ ἔξοχος αὕτη ἠθο»ποιὸς ἀνέρχεται εἰς ὕψη, τὰ ὁποῖα ἀναμιμνήσκουν, ἄνευ »ὑποβιβασμοῦ, τὴν ἀπαοάμιλλον καὶ σπαραξικάρδιον παρά»στασιν τῆς διασήμου Ἰταλίδος καλλιτέχνιδος κ. Ριστόρη, »ἧς ἡ φήμη κατέστη ἤδη ἀθάνατος.

»Κατὰ τὸν μακρὸν χρόνον, ὃν ἀπαιτεῖ ὁ βαρὺς καὶ δυσ»χερὴς αὐτὸς ρόλος, ἡ κ. Παρασκευοπούλου, οὐδ' ἐπὶ στιγ»μὴν ἐκλονίσθη. Κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα σκηνήν, ὅτε »πλήττει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου ἀμφότερα τὰ τέκνα της καὶ »εἶτα ἑαυτήν, ὑπῆοξε φρικωδῶς ἐξαιρετία!

»Τὸ κοινὸν—ἡ αἴθουσα ἦτο ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένη— »ἔρθασεν ἀληθῶς εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ »λέξις δὲ ἐπιτυχία εἶναι ἀσθενεστάτη πρὸς τὴν παραχθεῖ»σαν ἐντύπωσιν, καὶ θρίαμβος ἔξοχος, δύναται νὰ ὀνομα»σθῇ ἡ ὑπόδυσις τῆς κ. Παρασκευοπούλου, ἥτις ἐπροσωπο»ποίησε τὴν ἀτυχῆ καὶ σκληρὰν ἐκείνην πριγκήπισσαν ἐκ »γενετῆς, μάγισσαν ἐκ κλίσεως, καὶ διεφθαρμένην ἐξ ἰδιο»συγκρασίας, ἀλλ' ἐκολάκευσε καὶ ἐξῆρε πλειότερον τὸν χα»ρακτῆρα ἐκείνης.

«Τὴν δὲ Κυριακὴν ἑσπέρας παρεστάθη ἡ «Δαλιδά», δρᾶμα »τοῦ Octave Feuillet, ἔργον διδασκάλου καὶ φυσιογνωμία »καλλιτέχνου, συγκρατοῦντος τὸν θεατὴν καὶ ἀποτελοῦντος »θέαμα πολὺ διάφορον τοῦ τῆς προτεραίας.

«Εἰς τὸν ρόλον τῆς πριγκηπίσσης Ἐλεονώρας, ἡ κ. Πα»ρασκευοπούλου, κατέδειξε τὰς ἐξόχους αὐτῆς σκηνικὰς ἀρε-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐκ τοῦ ἀφθόνως εἰσχωρήσαντος ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας φωτός, ἰδοῦσα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, τὸν ὑψηλοῦ, ἀναστήματος, ἄνδρα ἐκεῖνον, καὶ τὴν χαρίεσσαν κυρίαν, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἐσβεσμένον βλέμμα τῶν ὠχροφαίων ὀφθαλμῶν της. Ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτῇ ἡ Ἐστέλλα ἀνεπόλισε τὰς Μοίρας, τὰς κρατούσας τὰς ἀνθρωπίνους τύχας διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

—Συγγνώμην, κυρία, εἶπεν ἀμέσως ἐνοήσασα ὅτι ἡ φωνή της θὰ ἀνησύχει ὀλιγώτερον τὴν γραῖαν, ἢ ἡ φωνὴ τοῦ συνοδοῦ της· εἶσθε συγγενὴς τῆς Ροζαλίας Φέρελ;

Ἡ καλὴ γυνὴ περιέφερε τοὺς ἁπλανεῖς ἕως τότε ὀφθαλμούς της ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὴν ἄλλην, προσήλωσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς Ἐστέλλας, καὶ δὲν ἀπεκρίθη. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ πλαγίας τινὸς θύρας ἐπεφάνη ὁ ἀλλαντοπώλης, παχὺς καὶ φιλομειδὴς ἀνήρ, ὅστις ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἡ Ροζαλία ἦτο θαλαμηπόλος τῆς μητρός μου, εἶπεν αὐτῷ ἀμέσως ἡ Ἐστέλλα μετά τινος στενοχωρίας.—Συνειθισμένη νὰ ἐνεργῇ ἐν πλήρει εἰλικρινείᾳ, ὑπέφερεν ἐνδομύχως ὀφείλουσα νὰ ὑποκρύπτῃ μέρος τῆς ἀληθείας. — Ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ τῆς εἰπῶ.

— Ἡ Ροζαλία ἦτο θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Brunaire, εἶπεν αἰφνιδίως ἡ γραῖα, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνος ἐφαίνετο μηδὲν ἐννοοῦσα, μηδὲν ἀκούουσα.

Ναί, τῆς κυρίας Brunaire, ἐπέμενε ἡ λέγουσα ἡ γραῖα.

—Ἦτο ἡ μήτηρ μου, ἀπήντησεν ἡ Ἐστέλλα διὰ γλυκείας φωνῆς, καὶ πρὸ πολλοῦ ἀπέθανεν.

—Εἶναι πολὺς καιρός! εἶπε πάλιν σοβαρῶς ἡ γραῖα, ἐξακολουθοῦσα νὰ προσβλέπῃ ἀτενῶς τὴν νεαρὰν χήραν, — δὲν πιστεύω νὰ φορῆτε ἐκείνης τὸ πένθος.

—Ὄχι, φέρω τὸ πένθος τῆς θείας μου, ἀπήντησεν ἡ κ. Δὲ Βωράνδ, μὴ τολμῶσα νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Benoist. Συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ἠσθάνετο ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὴν χήραν. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ γηραιὰ Μοῖρα δὲν ἀνησύχει περὶ τούτου, νομίζουσα ὅτι ἦσαν σύζυγοι.

— Εἴσθε ἡ μικρὰ Brunaire; ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ ἡ γραῖα· τότε λοιπὸν τί τὴν θέλετε, τὴν Ροζαλίαν;

— Εἰπέτε ὅτι θὰ τῇ ἐγχειρίσητε χρήματα, ἐψιθύρισεν Ἀγγλιστὶ εἰς τὸ οὖς της ὁ Θεόδωρος. Ἀλλ' ἡ Ἐστέλλα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἄπελπι βλέμμα, δηλοῦσα ὅτι θὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατασκευάσῃ τοιοῦτον ψεῦδος καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτό.

— Ἡ κυρία, προσέθηκε τότε ὁ Θεόδωρος, εἶναι ἐνῆλιξ καὶ κάτοχος τῆς περιουσίας της, ἐπεθύμει δὲ νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πρώην θαλαμηπόλον τῆς μητρός της. —Διὰ τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ποῦ κατοικεῖ ἡ Ροζαλία.

—Πρὸ πέντε ἐτῶν ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ παχύσαρκος ἀνήρ, ἀντὶ τῆς γραίας ἥτις ἐξηκολούθει νὰ προσβλέπῃ τώρα τὸν Benoist.

—Κατοικεῖ δὲ τώρα εἰς τὸ Λαβάλ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή.

Ὁ ἀλλαντοποιὸς ἔκπληκτος ἠτένισεν αὐτήν. Εἰς τὸ Λαβάλ; Ὦ! ὄχι, Διατί; Δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὸ Λαβάλ.

Ἡ Ἐστέλλα ἠσθάνετο συσφιγγομένην τὴν καρδίαν της, καὶ ὁ Θεόδωρος πλησιάσας πρὸς αὐτὴν προσέτριψεν ὀλίγον τὸ φόρεμά της, ἵνα ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀπολέσῃ τὸ θάρρος της, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἦτο παρών.

—Ἀλλὰ σεῖς, πηγαίνετε; ἠρώτησε μειδιῶσα τὸν ἀλλαντοπώλην, ὅστις ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

»τάς, αἱ ὁποῖαι συνήθως ἀποδεικνύουν μακρὰν καὶ ἐνδελεχῆ »πεῖραν, ἣν ἠδύνατο νὰ συνεπιφέρῃ ἡ ἡλικία της.

«Ὑπῆρξεν, ἐπαναλαμβάνομεν, τελεία ὡς πρὸς τὴν λε»πτότητα, τέχνην καὶ καλαισθησίαν καὶ ἀκρατήτως, ἑλκυ»στικὴ καὶ ἐπαγωγός Βλέμματα, μειδιάματα, στάσιν, »χάριν, τὸ πᾶν ἀρθόνως ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὸ ὑποδυόμενον »πρόσωπον, δοῦσα εἰς αὐτὸ τὸν ἀπαιτούμενον χαρακτῆρα »ἀκαταμαχήτου σειρῆνος, ἀλλὰ θανασίμως ἐπικινδύνου».

Ὥστε ἡ ἑσπέρα τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς ἀπετέλεσαν, διὰ τὴν θελκτικὴν καλλιτέχνιδα εἰς διαφόρους τύπους, δύο ἐπιτυχίας ἐξ ἴσου τελείας, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῆς φήμην. Συγχαίρομεν δὲ καὶ εὐγνωμονοῦμεν αὐτὴν ἀπὸ καρδίας διότι τοσοῦτον ἀνύψωσεν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὴν σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης.

ΔΙΑ ΤΑΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Μὲ τὰ πρῶτα ψύχη ὁ χειμὼν χαιρετίζεται δι' ἑσπερίδων καὶ χορῶν. Ἀγγέλλονται μαλιστα διὰ τὸν μῆνα τοῦτον δύο ἐπίσημοι ἑσπερίδες. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἑσπερὶς ἡ δοθησομένη ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ κ. Εἰρ. Ἀσωπίου καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς συμπληρώσεως τῆς διακοσμήσεως τοῦ Ἁγ. Γεωργίου δοθησόμενος χορός.

Ὅλα τὰ διὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἑσπερίδας φορέματα ἀφεύκτως θὰ προμηθευθῶσιν αἱ Ἀθθίδες καὶ αἱ εἰς τὰς Ἀθήνας παρεπιδημοῦσαι ξέναι ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τῆς κ. Καρασταμάτη, τὸ ὁποῖον ἤδη τελειοποιηθὲν συναγωνίζεται μὲ τὰ ἐπισημότερα ἐργοστάσια μεταξωτῶν τῆς Λυών. Δυστυχῶς μοδίστριαί τινες τῶν Ἀθηνῶν, ἕνεκεν ἰδίων μετὰ τῶν ἐμπόρων συμφερόντων, ἀντιπολιτεύονται τὴν κ. Καρασταμάτη, διαδίδουσαι ὅτι τὰ ὑφάσματά της εἶναι κατώτερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ ὅτι τσαλακόνονται εὐκόλως.

Τὸ τοιοῦτον διαψεύδει διαρρήδην αὐτὴ ἡ ἐξ εὐρωπαίων κυριῶν μεγάλη πελατεία τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, αὐταὶ αἱ πρεσβεῖαι καὶ ἡ Αὐλή, αἱ ὁποῖαι ἐνῷ δὲν ὑπόκεινται εἰς τελωνειακοὺς δασμοὺς καὶ ἠδύναντο νὰ προμηθεύωνται τὰ μεταξωτὰ των ἐξ Εὐρώπης, προμηθεύονται ταῦτα ἐκ τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἐν Ἑλλάδι ἐργοστασίου μας, τοῦ τιμῶντος καὶ τὸ ἔθνος καὶ τὴν γυναικείαν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα τῶν Ἑλληνίδων.

Καὶ χρήζει τόσον περισσοτέρας ὑποστηρίξεως ἡ κ. Σπάρτη Καρασταμάτη, ὅσου δὲν ἀφίνει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν, χωρὶς νὰ φέρῃ πανταχοῦ ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν βιομηχανίας. Εἰς τὴν ἐν Μόσχᾳ διοργανουμένην ἤδη μεγάλην διεθνῆ Ἔκθεσιν ἡ κ. Σπάρτη Καρασταμάτη ἀπέστειλε πλουσιωτάτην συλλογὴν μεταξωτῶν, ἀξίας τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδων δραχμῶν, συλλογὴν ἥτις κατέπληξε καὶ ἐνεθουσίασε τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ρωσσικῆς Ἐκθέσεως, ὡς καταπλήττει καὶ ἐνθουσιάζει πάντας ἡ συλλογὴ ἣν ἔχει καὶ ἐδῶ ἐκθέσει εἰς τὰς ἐν τῷ Ζαππείῳ μεγάρῳ αἰθούσας τῆς Βιομηχανικῆς Ἐκθέσεως.

* * *

Καὶ ἄλλη εὐχάριστος διὰ τὰς ἀναγνωστρίας μας εἴδησις. Ἡ ἐκ Παρισίων μόλις κατ' αὐτὰς ἐπανελθοῦσα κ. Κλάρα Στίνη, ἡ γνωστὴ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Νίκης μυροπωλείου ἔφερε μεταξὺ τῶν τόσων καλλυντικῶν σκευασιῶν καὶ μύρων καὶ σαπώνων καὶ θαυμάσιον μηχάνημα, δι' οὗ ἐντὸς δέκα λεπτῶν, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνησυχίας λούει καὶ τὴν μᾶλλον ἄφθονον καὶ δυσυπόταχτον γυναικείαν κόμην. Καθὼς μεταβαίνετε εἰς τὰ ἐμπορικὰ εἰσέρχεσθε καὶ ζητεῖται νὰ σᾶς λούσουν. Ἡ κ. Στίνα σᾶς νιζάγει ἐντὸς κομψοῦ καλλυντηρίου καὶ ὡς εἶσθε ἐνδεδυμένη καὶ χειροκτιοφορεμένη σᾶς τοποθετεῖ ἐπὶ εὐρυχώρου ἕδρας. Ἐκεῖ ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἐνῷ φυλλομετρᾶτε περιοδικόν τι τοῦ συρμοῦ, σᾶς λούει βοηθείᾳ τοῦ δι' ἀτμοῦ ἐργαζομένου μηχανήματός της, σᾶς στεγνόνει ἀμέσως τὴν κόμην, σᾶς κτενίζει μὲ τὸ τελευταῖον τοῦ συρμοῦ κτένισμα καὶ σᾶς ἀποχαιρετᾷ, δεχομένη Ἀμερικανικώτατα τρεῖς δρ. μόνον διὰ τὸ λούσιμον, τὸ στέγνωμα καὶ τὸ κτένισμα ὁμοῦ. Οὕτω ἡ κ. Στίνη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιστροφῆς της δὲν προφθάνει νὰ λούῃ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

Οἱ δύο Κόσμοι. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ κ. Κόκου καὶ Λάσκαρη ἐξεδόθη νέον ἑβδομαδιαῖον Περιοδικὸν **οἱ δύω Κόσμοι.** Ἐξασφάλισαν τὴν συνεργασίαν δοκίμων καλάμων, περιέχει ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ἀξιανάγνωστον. **Φαίδων.** Ἐν Πύργῳ ἤρξατο ἀπό τινος ἐκδιδόμενον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον **Φαίδων,** ἐξασφαλίσαν τὴν συνεργασίαν πλείστων δεσποινίδων καὶ κυριῶν καὶ περιέχων ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φοιτητοῦ κ. Κανελοπούλου. **Τὰ Σύλατα** Παρὰ τοῦ κ. Συμ. Φαρασοπούλου ἐξεδόθη ὡραία μελέτη τοῦ νομοῦ Ἰκονίου, φέρουσα εἰς φῶς πράγματα τέως ἄγνωστα τοῦ ἐκεῖ διεσπαρμένου Ἑλληνιτμοῦ καὶ ἤθη καὶ ἔθιμα πολὺ περίεργα.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλαισθησία εὐρωπαϊκή, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ τὴν Γαλλίαν.

—Βεβαίως, εἶπεν ἀφοῦ πηγαίνω ν' ἀγοράζω χοίρους, καὶ ὅταν γίνωνται πανηγύρεις.

—Καὶ βεβαίως θὰ ἔγεινε πανήγυρις πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ὁ Benoist· ἐξετάζων αὐτὸν προσεκτικῶς, διότι βλέπω ἐδῶ χοίρους προερχομένους ἀπὸ τὸ Λαβάλ.

— Ὄχι, κύριε, αὐτοὺς τοὺς ἠγόρασα ἀπ' ἐδῶ, ἀπήντησεν εὐθύμως ὁ χωρικός, βλέπων ἕνα ἀληθῆ Παρισινὸν ἐνδιαφερόμενον διὰ τας ὑποθέσεις του, ὅσους εἶχον ἀπὸ τὸ Λαβάλ, τοὺς ἐπώλησα τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, διότι ἡ πανήγυρις γίνεται τὴν πρώτην Δευτέραν ἑκάστου μηνός.

Ἀποτόμως τότε φωτεινὴ ἰδέα ἀνέλαμψεν ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς Ἐστέλλας. Εἶχεν ὑπανδρευθῆ Τρίτην, ὅθεν ἡ ἐπιστολὴ ἣν ὁ σύζυγός της ἔλαβε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου εἶχε ριφθῆ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὑπὸ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὴν προτεραίαν, ἡμέραν πανηγύρεως ἐν Λαβάλ. Εἰσδύουσα δὲ εἰς τὸ ἀνακριτικὸν πνεῦμα τοῦ Θεοδώρου, ἠρώτησεν ἐκ νέου: Ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐδῶ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ Ροζαλία;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ χωρικός, ἦλθε, καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα χωρὶς αἰτίαν ἔφυγεν, ἅμα ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν πανήγυριν.

— Καὶ δὲν ἐλησμονήσατε νὰ ρίψητε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκεν; ἠρώτησεν ὀλίγον συγκεκινημένος ὁ Benoist.

— Βεβαίως δὲν ἐλησμόνησα.

— Γνωρίζετε πρὸς ποῖον ἀπηυθύνετο; ἐπηρώτησεν ὁ Θεόδωρος οὗτινος ὁ λαιμὸς εἶχε ξηρανθῆ ὑπὸ τῆς συγκινήσεως.

— Ἀλλά, κύριε, δὲν γνωρίζω οὔτε νὰ γράφω, οὔτε νὰ διαβάζω.

Ὁ Benoist ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως, ἐνῷ ἡ Ἐστέλλα, ἵνα κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της ἐπλησίασε τὸ γεῖσον τῆς ἑστίας, προσποιουμένη ὅτι παρετήρει αὐτὸ προσεκτικῶς.

— Εἶναι ὡραιοτάτη ἡ ἑστία, εἶπεν ὁ ἀλλαντοπώλης, καὶ ἔρχεται κόσμος ἐδῶ διὰ νὰ τὴν βλέπῃ.

—Ἡ Ροζαλία ἐγεννήθη εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ Benoist.]

— Ὄχι ἐδῶ, κύριε, διότι δὲν κατάγεται ἀπ' ἐδῶ, ἀλλ' ἤρχετο μὲ τὴν μητέρα της ὅταν ἦτο μικρά.

— Πόθεν ἤρχοντο;

— Ἀπὸ τὸ ὄρος Saint-Michel. Εἶχεν ἐπανέλθει μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας της, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω διατὶ ἐστενοχωρήθη καὶ ἔφυγε πάλιν . . .

— Ποῦ ἐπῆγεν; ἠρώτησεν ὁ Benoist, φοβούμενος μήπως ἡ ὁρατὴ συγκίνησις τῆς συντρόφου του προξενήσῃ δυσπιστίαν εἰς τὴν γραῖαν.

— Εἰς πολλὰ μέρη, κύριε. Ἐὰν ἡ κυρία ἐνθυμῆται, ἦτο παράδοξος κόρη· ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν της νὰ πηγαίνῃ εἰς προσκύνημα ἱερῶν τόπων καὶ ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐπεσκέφθη πολλὰς ἐκκλησίας.

— Ἀλλὰ τώρα ποῦ φαντάζεσθε ὅτι δύναταί τις νὰ τὴν εὕρῃ, ἵνα τῇ δώσωμεν ὅ,τι τῇ ἀνήκει;

— Αὐτό, δὲν εἶναι δουλειά μου, εἶπεν ὁ ἀλλαντοπώλης ὀλίγον στενοχωρημένος. Εἰπέ, μητέρα, σὺ τὸ ξεύρεις;

Ἡ γραῖα ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἐστέλλαν, ἣν ἐγκατέλιπον αἱ δυνάμεις της: εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἶσθε ἡ κόρη Brunaire; ἠρώτησεν αὐτήν, μεθ' ὅλως χωρικῆς δυσπιστίας.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ Ἐστέλλα, σοβαρώτατα.

— Ὁρκίσθητι, ἐπέμεινεν ἡ γραῖα, ἀποτόμως: Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος . . . . .

— Ὁρκίζομαι, ἐπανέλαβεν ἡ Ἐστέλλα.

Ἡ γραῖα μάγισσα ἔκαμε νεῦμα δυσπιστίας καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς της.

— Δείξατε αὐτῇ τὴν εἰκόνα, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Benoist. Καὶ ἡ Ἐστέλλα ἐξέβαλεν ἐκ μικροῦ σακκιδίου ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, τὸ εὐχολόγιον, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Ροζαλίας.

— Ἰδού, εἶπε, μόνη της ἔγραψεν ἐδῶ τὸ ὄνομά μου.

Ἡ γραῖα καὶ ὁ υἱός της ἐξήτασαν μετὰ σεβασμοῦ τὴν εἰκόνα, καὶ τέλος ὁ ἀλλαντοπώλης ἐπιστρέφων αὐτὴν εἰς τὴν Ἐστέλλαν. (ἀκολουθεῖ)